

K veterináři .

Páč nožka po zbavení se fixačního obvazu a pomalém opatrném rozchození už zase není v cajku, neb RUmíček si někde blbě šlápnul. Už to není v takovém rozsahu, jako předtím, ale kloub prstíku otekl a chůze není optimální.

O víkendu bohužel sloužila paní doktorka, ke který játeda nenene a pak už byl objednáací systém úplně plný. Nicméně se mi podařilo se v úterý domluvit s panem doctorem, že by se na Rumouška podíval a nacpal si nás do programu. A dokonce měl čas přesně v tu dobu, kdy my jsme stihli dojet z práce domů, popadnout pacoše a zase se vrátit do Prahé.

A protože už nebylo zase ale času tolik, abychom stihli vytáhnout ven i Taliprtku, nacpali jsme ji do toho kufru taky a jela s námi. Před tím proběhlo krátké vyvenčení za Domečkem a pak už se fakt muselo jet. Přijeli jsme přesně na čas a tak jsme plynule vešli z čekárny rovnou do ordinace, z které vycházel jinčí pacient. Tali čekala v kufru a Rumíček šel velmi neochotně vstříc svému osudu. Brtník ho vyzvednul na stůl a pan dochtor se dal do zkoumání. Já předtím podrobně popsala co a jak probíhalo. Nožičku pan dochtor prohlídnul dokonale, kroutil s ni do všech světových stran a Rumouškovi se to pranic, ale pranic nelíbilo. Když byl pak dole ze stolu, seděl u dveří s nožičkou vyčítavě ve vzduchu a jasně celému světu sděloval, co si o tom a i o panu dochtorovi myslí.

Ten nás objednal na sobotu, že nožičku za lehkého přispání řádně zrentgenuje, prozkoumá a vezme vzorek na cytologii. Tohle slovo mi neudělalo ani trošku dobře, ani trošku, a ani trošku! Byla jsem ujištěna, že se nemusím bát, že to nemůže být to, co předtím. Ale je zapotřebí. No, výborně, asi si dovedete představit, co to se mnou dělá tyhle věci.

Asi abych nebyla tak nervózní, postaral se Brtník o ftipnou scénku na závěr. Když jsme dohadovali termín příští návštěvy. Položil otázku ohledně placení: "Platit budeme až v sobotu?" Ftipné ovšem bylo, že on nějak zapomněl tu větu ukončit otazníkem □ □ . Což se mu stává poslední dobou častěji a hovoří pak tak jako direktivně, na což jsem ho už právě upozornila a je to při jeho laskavý povaze dost kontrastní □ . Takže v podstatě, aniž by chtěl, postavil tímto pana dochtora před hotovou věc. Prachy nedostane dřív, než v sobotu □ □ □ Snažil se to pak nějak vysvětlit, ale znáte to... čím víc to houno v průjezdu rozmatláváte, tím víc tam smrdí... takže marná snaha. O to marnější, že i při dalším pokusu, kdy to chtěl

vylepšit, tam zas ten otazník nebyl □ □ □ □ a tak jsem to tentokrát byla já, kdo se bavil na jeho účet.

Kdo se teda nebavil ani trošánek, byl Rumiček, kterej posléze nadšeně vypadnul ven . To že jsme tedy jeli do Prahy a měli oba psy s sebou, nám dávalo možnost zastávky v Hornbachu, kde jsme teď poslední dobou velmi často, a nakoupit tam nějaký nezbytnosti. Takže Brtník nás vyhodil kousek vedle obchodu a zatímco šel dovnitř, já vyrazila s ohaříky do civilizace. A...tam zjistila..... že je Tali příčetná □ . No! Ne teda úplně, protože prostě ta její dopřednost a splašilost je tady furt a nikdá nezmizí. Ale.....helejte vona po tom staletí na loukách třeba nezapomněla, co to je chodník a co silnice? Vona si tam jako na kraji SEDALA SAMA VOD SEBE????????????? Tak to je v jejím případě vyloženě hádkor.

Bodíky jsem jí strhla enem jednou a to ešče enem půlku bodíka, protože sice zajela do křoví, kde jsem ji načapala obratem, jak stojí nad bordelem, co tam vykramařil nějaký bezdák, ale jen tak zlehýnka načuchávala. Do bližšího zkoumání se nepustila a na ostré syčení, kdy jsem jí vykreslovala, co všechno s ní udělám, když toho vokamžitě nenechá, poslechla. A poslouchala moc hezky i tak jako obecně. A tak jsme si tak štrádovali tou civilizací a já byla tak unešená z toho, jak tady po tak dlouhý odluce pěkně fungujeme, že jsem ztratila kus svého nového vodítka. Koupila jsem ho nedávno překvapivě v Lidlu a je to supr vodítka. Je přepínací, takže si můžu vést psa pěkně s vodítkem přes rameno a mám volný ruce, je lehký, kulatý, má pochopitelně dvě karabiny, takže si můžu vést dva psy na jednom vodítku, když bych potřebovala. A součástí toho vodítka je i takový ten vypouštěcí obojek, co ho převlíkáte čistě jen přes hlavu a snadno ho psu sundáte. A je to překvapivě pevný. Dokonalá kombinace, kterou bych v supermarketu fakt nečekala. No a já cestou ten převlíkácí obojek ztratila a nevšimla si toho. A!!

A všimla si toho ale mladá slečna, která byla nejen všímavá, ale taky neskutečně ochotná, protože ten podstatnej kus cesty se za námi vrátila a obojek mi podala. Helejte v dnešním světě - já byla jak zaražená do země údivem. Moc a moc jsem děkovala a udělalo mi to děsnou radost, protože zkrátka .....to asi nemusím moc vysvětlovat, že dnešní svět je podivnej a tohle asi vždycky překvapí, že je někdo všímavej, že mu docvaknou souvislosti - vidím obojek čerstvě na zemi, stejný měla na sobě vodítka ta paní se psy= to bude její, že je ochotnej a není línej se fakt kus cesty vrátit kvůli takový "blbině" jako je "obyčejnej" obojek. Hezký, moc hezký a milý. Tak já si přeju kamsi nahoru, aby až bude slečna potřebovat

nějakou tu pomoc v nouzi, aby jí to poslali plnejma hrstma. Zaslouží si to. Ano je to drobnost, ale podstatná, řekla bych.

Došla jsem pak s ohaříkama na konci ulice na takový plácek a nechala je tam, ať si sosaj pachy civilizace a podepisujou, co hrdlo a močové ústrojí ráčí. Bez toho, že by se muselo jít támhle a nebo tůhle. Byl to prostě jejich čas.

Pak už byl naopak odhadovanej čas, že bychom se měli vracet k autu, a tak jsem nás otočila zpátky. Nu a došli jsme přesně v momentě, kdy se Brtník od auta vydával za námi. Oooooohařííciiii letělííííí ho přepadnout, jako kdyby ho sto let neviděli. Byla jsem ráda, že Rumíček takhle metelí, protože to pro mě znamenalo, že ten problém s noženkou ho moc netrápí. Rozhodně ne tolik jako mě, která si furt meldovala.

Nahrnuli se pak oba spokojeně do kufru auto a jelo se domů. Pravda nebylo to naše obvykle dlouhý venčení, ale myslím, že tou změnou, že zase byli ve městě, pro ně bylo záživný dostatečně. Svědčilo o tom i to, že pak doma, poté co vyluxovali misky a přivítali se s Mousesem, oba padli na pelíšky a usnuli jak špalíčky. A já jsem krom obav o Rumíčka mohla mít ale oproti tomu taky trošku radost z toho, že Tali byla téměřnormálnípes - fena ☐